1974 ఆనంద దీపావళి కథల పోటీలో మొదటి బహుమతి పొందిన కథ

ఆ మధ్యగది గడప యివతల ముంగిట్లో గడకర్రలా నించున్న అర్జయ్య ఒక్క సారిగా తేరుకొని' గడపలో కుక్కి ఈజీ చేరులో పడిఉన్న కాంతం దగ్గరకి గబగబా వెళ్ళి సందిట్లోకి పట్టుకొని, వెక్కి వెక్కి ఏడుస్తూ ఆవిడ ముఖంమీద ముద్దులు పెట్టుకొని, గుండెలమీద ముద్దులు పెట్టుకొని: పొట్టమీద ముద్దులు పెట్టుకొంటుండగా అతని చేతులు చల్లబడ్డాయి. పెదవులు చప్పబడ్డాయి. తన కుడిచేత్తో పెదవులు తుడిచేసుకొని గుండెమీద బనీనుకు రాసుకోబోతే బనీనుకూడా చల్లగా తగిలింది. ఆ ఈజీ చేరు ముందుని తన కాళ్ళ కిందకూడా చల్లగా ఏదో తగిలింది. అదంతా చచ్చిపోడానికి సిద్ధంగాఉన్న "కాంతం" రక్తం.

కాంతం ముఖంమీద నీళ్ళు చల్లితే....

ఆ వరండా గడపలో నీళ్ళతో చెంబుగాని బాల్చిగాని లేదు. ఆ గడపకు రెండో మూలనున్న రేకుతలుపు తోసుకొని అర్జయ్య గదిలోకి వెళ్ళేడు. ఆ గదంతా చిందర వందరగా ఉంది. నాలుగయిదు పేకేజీ పెట్టె చెక్కలు విరిగిపోయి

ఊరికి ఉత్తరాన్నున్న రాదారీ బంగళా వెనకవైపు రెండోవాసలో ఉన్న తాటాకుల యిళ్ళ కొప్పుమీద కునకబోతున్న చంద్రుడు మసక మసకగా ఉన్నాడు.

ఆ రెండో వాసలో ఉన్న తాటాకు మిద్దె యింటి మధ్యగదికి తూర్పుగడపలో, ఓ మూలనున్న హరికేను లాంతరు గుప్పుగుప్పుమని కునికిపోతూంది. ఆ పక్కనే ఉన్న కుర్చీ- ఈజీ చేయిలో కుని కీనానికి సిద్ధంగా ఉన్న "కాంతం" నరికిన దేవదారు మొక్కలా ఉంది.

ఉన్నాయి. ఓ సరుగుడు కర్రపేడు అడ్డంగా పడిఉంది. కిరసనాయిల్ "స్టౌ" యింకా వెలుగుతూ ఉంది. బర్నర్ మీదుండే మూత ఓ పక్కను దొర్లిపోయి ఉన్నది. స్టౌ పక్కనే మాసిన ఓ తెల్ల లంగా, ఓ ఆకు పచ్చ చీరముక్కా పడిఉన్నాయి. అప్పుడే ఒక పదిహేను నిముషాల క్రితం తాను చేసిన మహా ఘోరమైన పనికి నిదర్శనాల క్రింద అవన్నీ అలా పడి ఉన్నాయ్.

ఓ పావుగంట క్రితం ఆ పేకేజీ చెక్కల్తో కాంతాన్ని తలమీదా, చేతులమీదా, జబ్బలమీదా, కాళ్ళమీదా, తొడలమీదా, వీపుమీదా ఏమీ కానుకోకుండా చిదక బాదేడు. ఆ చెక్కలు చెక్కలై పోయాయి. మూలనున్న సరుగుడుపేడు తీసేసరికి కాంతం యింటిపక్క సందులోకి పరుగెత్తింది. దాని వెనకాతలే స్త్రరున పరుగెత్తె కెళ్ళి దాని కొప్పు దొరకపుచ్చుకొని యింట్లోకి బరబరా ఈడ్చుకొనివచ్చి సరుగుడు పేడుతో నెత్తిమీద కసితీరా ఒకటి కొట్టేసరికి ఆరోనెల కడుపుతో ఉన్నకాంతం మొదలంటూ నరికిన దేవదారు మొక్కలా తుప్ప కూలిపోయింది.

అప్పటికీ తన కసి తీరలేదు. తాను వచ్చేడని తెలియగానే టీకాయడానికి నీళ్ళు మరగ బెట్టడానికి కాంతం వెలిగించిన కిరసనాయిలు స్టౌ యింకా వెలుగుతోంది. స్టౌమీద కప్పు బాగా కాలి మరిగి ఉంటుంది. ఆ కప్పుతో దానికి వాతలు పెడితేనేగాని దానికి బుద్ధి రాదు. తన కసితీరదు. వెంటనే దాని చీరె చెంగులాగి పారేశాడు. లంగా ఊడదీకేసేడు. బర్నర్‌మీద కప్పుతో దాని తొడ ల్లోపలా, రొమ్ముమీదా, పొట్టమీదా వాతలు వేసేసేడు.

తానింత చేసినా కాంతానికేం లక్ష్యం లేదే! బావా! నేనేం తప్పు చెయ్యలేదు తప్పు చెయ్యలేదనడమే తప్ప మరోమాట అనలేదే!

ఆ గదిలో దక్షిణంవేపు గడ్డిపరుపు వేసి వున్న నులకమంచంకింద ఓకుండా, ప్లాస్టిక్ గ్లాసూ. కత్తిపీటా. ఓ రేకు ట్రంకుపెట్టె ఉన్నాయి. ఆ నీళ్ళకుండా ప్లాస్టిక్ గ్లాసూ పైకి మోసుకొనివస్తూ తూర్పువేపు గోడ నున్న కర్రఫ్రేము అద్దంలో స్టౌ వెలుతుర్లో తనను తాను అర్జయ్య చూసుకుంటే తానెంత మసక మసకగా ఉన్నాడు! తానెంత ఘోరంగా ఉన్నాడు !!

గడపలోకి వచ్చి కుండలో నీళ్ళు ప్లాస్టిక్ గ్లాసుతో తీసి కాంతం మొఖంమీద నీళ్ళు జల్లేడు. కాంతం యింకా మూలుగుతూనే ఉంది. దానికింకా స్పృహరాలేదు. "బావా! నేనేం తప్పు చెయ్యలేదు. నేనే పాపంవూ ఎరగను" అని యింకా అది మొరపెట్టు కొంటున్నట్టే ఉంది. మళ్ళీ అర్జయ్య ఆవిడ మొఖంమీద నీళ్ళు చిలికేడు. అది ఇంకా మూలుగుతూనే ఉంది. దానికి స్పృహ రాలేదు. "బావా! నేనేం తప్పు చెయ్యలేదు. నేనే పాపంవూ ఎరగను' అని అది మొర పెట్టుకొంటున్నట్లే దాని మూలుగులు విన బడుతున్నాయి.

అర్జయ్య అనుకున్నాడు:

నిజంగా యిదే పాపంవూ' ఎరగదా? దాని కడుపులోపిల్ల తన సంతానమేనా? ఆ లారీ డ్రోకరుగాడితో నలభై ఏళ్ళొచ్చిన యీ ముండ ఎందుకంత పూసుకొని మాట్లాడడం యిన్నాళ్ళూ? పది రోజులపాటు కేరళకి లారీలమీద బియ్యం తోలుకుపోయి తిరిగి యింటికొచ్చేసరికి యీ అర్థరాత్రి పూట యిదే పాపంవూ చెయ్యకపోతే యింటి దగ్గరెందుకు లేదు? "ఎక్కడ్నుంచొస్తున్నా వంటే ఎందుకు చెప్పదు? ఎక్కడెక్కడో తిరిగి యీ అర్థరాత్రిపూట ఎందుకురావాలి?"

అసలు యీ కాంతం ముండ చరిత్ర ఏంవిటి? కట్టుకున్న మొగుణ్ణొదిలేసి తన వంటకాగిందంటే యిది పరమ పతివ్రత అంటే ఎవడు నమ్ముతాడు? పందెకరాల మాగాణీగల మోతుబరి నొదిలేసి - వాడెంత జులాయోడైతేనేం - అంత మోతుబరి నొదిలేసి, పెద్దింటిది యీ లారీ డ్రైవరును తగులుకుందంటే యిది సాహసంపు ఆడదా? మొగుడు జులాయోడని, తిరుగుమోతని, వాడి నొదిలేసి తనను పట్టుకుందంటేనే మొగజాతిమీద దానికెంత కసో తెలుస్తూనే ఉంది. పదిరోజులు తాను ఊళ్ళో లేకపోతే తనమీద కసికొద్దీ దానికింకో మొగుడు కావలసివచ్చేడా?

పోనీ! ఏపాపంవూ ఎరగన్దయితే ఫలానా చోటికెళ్ళేను అని చెప్పడానికేం-రాజసమా? తామసంవా? అది చెప్పదు. అది గొప్పింటిది. పెద్దింటిది. మంచిజాతైనది. మంచినీతైనది. అయితే దానికి రాజసంవూ, తామసంవూ రెండూ ఉన్నాయి....

ఈ కాంతాన్ని కట్టుకున్నాయన కామరాజు కిద్దరు అన్నలు. వీళ్ళు ముగ్గురూ వెంకటాపురంలో జమీందారుల్లా వెలిగేరు. మూడువంద లెకరాల మాగాణీ ముగ్గురూ పంచేసుకొన్నా పెద్ద లోగిట్లోనే వాటాలు వేసుకొని నివాసం ఉండేవారు. ఆ తర్వాత కామరాజు పెద్దన్న వెంకట్రామయ్యగారు ఆస్తిని పెంచేసుకొని ఆ ఊళ్ళోనే పెద్ద పంచదార ఫ్యాక్టరీ కట్టుకున్నాడు.

ఆ ఫ్యాక్టరీకి నాలుగు లారీలుండేవి. పద్దెనిమిదేళ్ళ క్రిందట తానా లారీల్లో ఓదాని మీద డ్రైవరు, వెంకట్రామయ్యగారి పెద్ద లోగిటికి తూర్పుకీ! ఉత్తరానికీ ఉన్న పెరళ్ళూ, ఈశాన్యం మూలనున్న నుయ్యీ తప్ప, ఆ లోగిలెంత పెద్దదో, ఆ లోగిట్లో విశేషాలేంవిటో తనకి స్వయంగా తెలిసేవి కావు. ఆ పెద్దింట్లో ఏం జరిగినా అందులో మసుల్తూ పనిచేసే పాలేర్లూ, దాసీలూ అక్కడా యిక్కడా అనుకున్నదాన్నిబట్టి తప్ప తెలుసుకోవడం సాధ్యమయ్యేదికాదు

కవితాసూక్తం

నా కవిత్వం
దుఃఖంవల్ల
కలిగింది కాదు.
కన్నీళ్ళు నా కవిత్వానికి
ప్రాణధార కానేకాదు,
గతం మత్తులో మునిగి
ప్రస్తుతాన్ని విస్మరించే
వెఱ్ఱిమాలోకం కాదు నా కవిత.
వర్తమానాన్ని తిట్టుకుంటూ
నిస్పృహలో కుంగిపోయే
నీరవమూర్తి కాదు నా కవిత
నా కవిత
భవిష్యత్తును
వెలుగులో ముంచుతుంది.
నిరాశను తరిమికొడుతూ
ప్రవక్తలాగా శాసిస్తుంది.
మానవత్వాన్ని
మన్నికచేస్తుంది!

—నాయని కృష్ణకుమారి

తనకు. అంత హద్దులో తానుండే వాడూ. వాళ్ళుంచేవారు.

అంత పెద్దింట్లో వెంకట్రామయ్యగారి మరదలుగా, కామరాజుగారి భార్య గా కాంతం అన్ని భోగభాగ్యాల్లోనూ తుల తూగి ఉండాల్సింది. ఆ దీపాలు, ఆ ఫేనులు ఆ మంచాలు, ఆ పరుపులు, ఆ సోఫాలు, ఆ కుర్చీలు, ఆ బట్టలు, ఆ భోజనాలు. ఆ విందులు, ఆ అత్తరులు, ఆ పన్నీరులు. ఆ విలాసాలు ఆ యింట్లో ఆడా, పిల్లా, పాపా, అంతా అనుభవించారు. కాని అంత సిరీ సంపదాగల కుటుంబంలోకి కోడలై వచ్చి కాంతం ఏమీ సుఖపడలేదన్న సంగతి ఆవిడ తనతో లేచి వచ్చే వరకూ తనకు తెలియనే లేదు.

కామరాజెప్పుడోగాని యిల్లువదిలి కాలు బైట పెట్టలేదు. ఆ ఇంట్లోనే అన్ని అనుభవించేవాడు. ఏడిపించే దాసీల్ని ఏడిపించేవాడు. ఒప్పుకున్న దాసీల్ని నవ్వించి సుఖ పెట్టేవాడు, పరువు పోగొట్టుకున్న దాసీలు ఎవరితోనూ చెప్పుకోడానికి వీల్లేదు. చెప్పుకున్నా ప్రయోజనంలేదు.

అలా కొన్నాళ్ళు అతని సుఖాన్ని పంచుకొన్న దాసీ దొకర్తె కొన్నాళ్ళకు కామరాజుమీదే పెత్తనం చెలాయించేది. కాంతం సహించింది. అందువల్ల కాంతంమీద కామరాజు పెత్తనం చెలాయించి దాసీదానికి తనకూ విందు భోజనాలు ఏర్పాటు చేయమనీ, గ్లాసుల్లో మందుపోసి యిమ్మనీ పురమాయించేవాడు. కాంతం సహించింది. చేసి పెట్టింది. పక్కలు వేయమనేవాడు. కాంతంవేసేది. దాసీదీ తానూ పరవశించి పోతుండగా చూడమనేవాడు. చూసేది. సహించింది.

అప్పటికి కాంతానికి సంతానం యిద్దరే-నాలుగేళ్ళ కొడుకొకడూ రెండేళ్ళ కూతురు రాజ్యం ఒకర్తే. ఆ రోజులనాటికి అంచేత వాళ్ళిద్దరూ అందిరాలేదు: పెద్దలైన బావగార్లూ, తోటికోడళ్లూ ఎవరూ తన భర్తను మందలించలేదు. కాంతాన్నిమాత్రం మహా పతివ్రత అనీ భూదేవిలా మహా ఓర్పు అయినదనీ పొగిడేవారు. అంచేత కాంతం చేయవలసిన సేవల్లో ఏదైనా ఎప్పుడైనా కొంచెం ఆలస్యం జరిగితే అప్పుడప్పుడు కామరాజు కప్పుపుచుకొన్ని తనని కొట్టినా ఆ దెబ్బలకుకూడా ఓర్చుకొనేది.

అయితే. ఓరోజున దాసీదే తనమీద చెయ్యిచేసుకున్నప్పుడు ఆ పెద్దింట్లో అందరు పెద్దలూ ఊరుకోవడంతో కాంతానికి సహనం తప్పింది. అందుకని కసికొద్దీ దారికూడా తప్పింది. ఆ యింటినీ, బావగార్లనూ, తోటి కోడళ్ళనూ, తన పిల్లలను పెనిమిటినీ, దాసీదాన్ని, వాళ్ళ భోగ భాగ్యాలనూ, తన సహనాన్నీ పతివ్రత అన్న పేరునీ ఎడంకాల్తో తన్నేసి వాళ్ళ సిరికి మోకాలడ్డుపెట్టేసి ఆ రాత్రికి రాత్రే పతిత అయిపోయింది.

ఆరాత్రి– పద్దెనిమిదేళ్ళ క్రిందట ఓరాత్రి కాంతమ్మగారిమీద గౌరవంకొద్దీ, జాలికొద్దీ ప్రాణాలకి తెగించి అర్జయ్య ఆవిడతోపాటు పరారీ అయిపోయాడు. కట్టుగుడ్డల్తో లేచి వచ్చిన ఓ మహా పతివ్రతకి దారిచూపించడానికి ఆవిడ "లారీ తియ్" అనగానే తీసేసేడు; "జోరుగా పోనియ్" అనగానే ఫర్ మని ఎక్స్‌ప్రెస్‌లా లాగించేడు. "లారీ ఇక్కడ వదిలెయ్" అనగానే లారీఎక్కడో రోడ్డుపక్క ఒదిలేశాడు. "నువ్వు నాతో ఒచ్చీ" అనగానే ఆవిడతో వచ్చేసేడు-

మీకు అత్యంత ప్రియమైన
క్రేన్ వక్కపొడి
ఇప్పుడు బాక్సు ప్యాకింగులో కూడా లభిస్తుంది
మీ అతిథులకు క్రేన్ వక్కపొడి ఇచ్చి వారు పొందే ఆనందానికి పాత్రులు కండి...

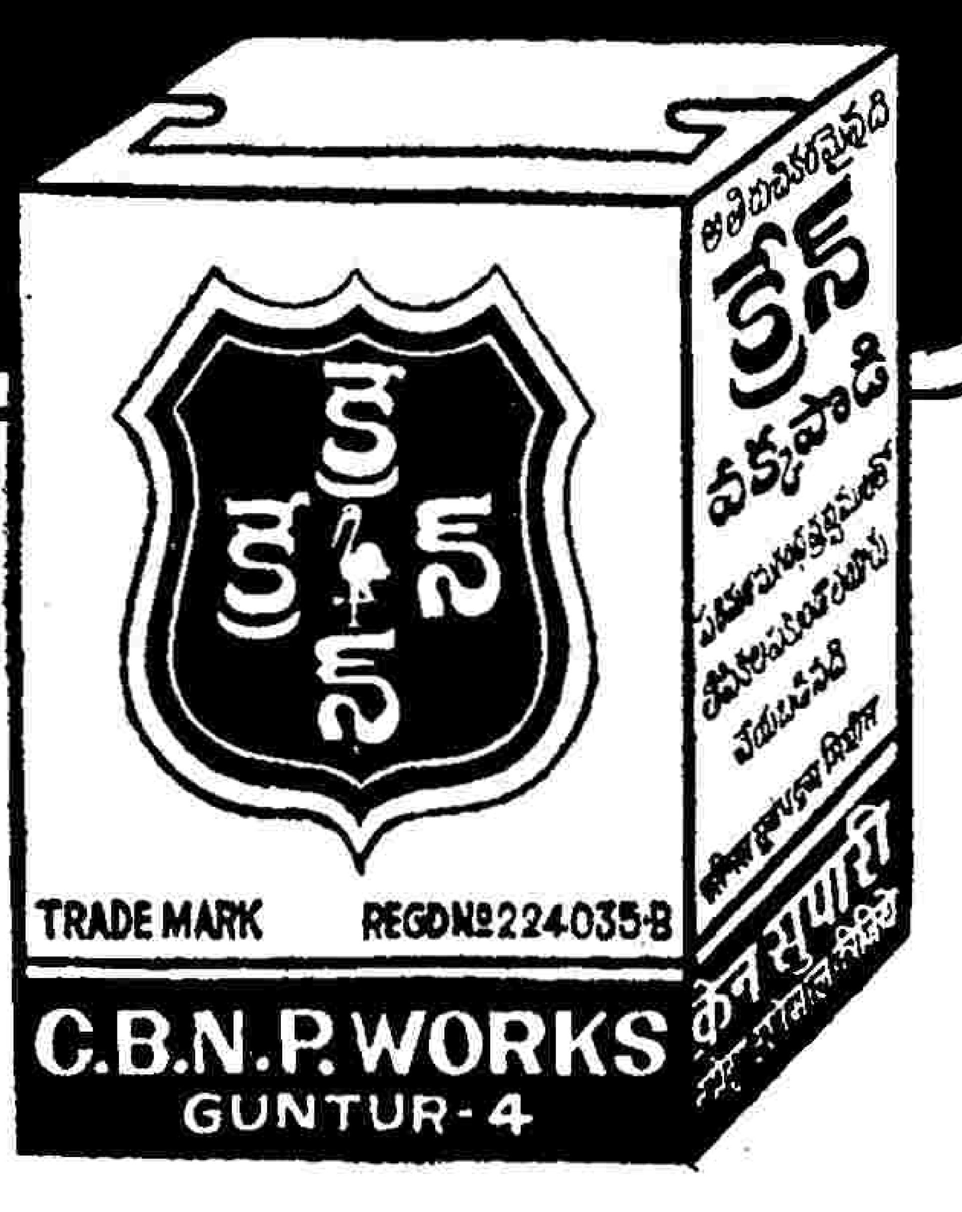

ఎల్లప్పుడు ఒక బాక్సు మీ ఇంటిలో ఉంచడం మరవకండి!

Manufacturers
C.B.N.P. WORKS,
RAMA NAMA KSHETRAM St. 3rd LINE,
GUNTUR-4

ఆ తర్వాత్తరవాతే ఆవిడే తన వెనకాతల వచ్చేసింది.

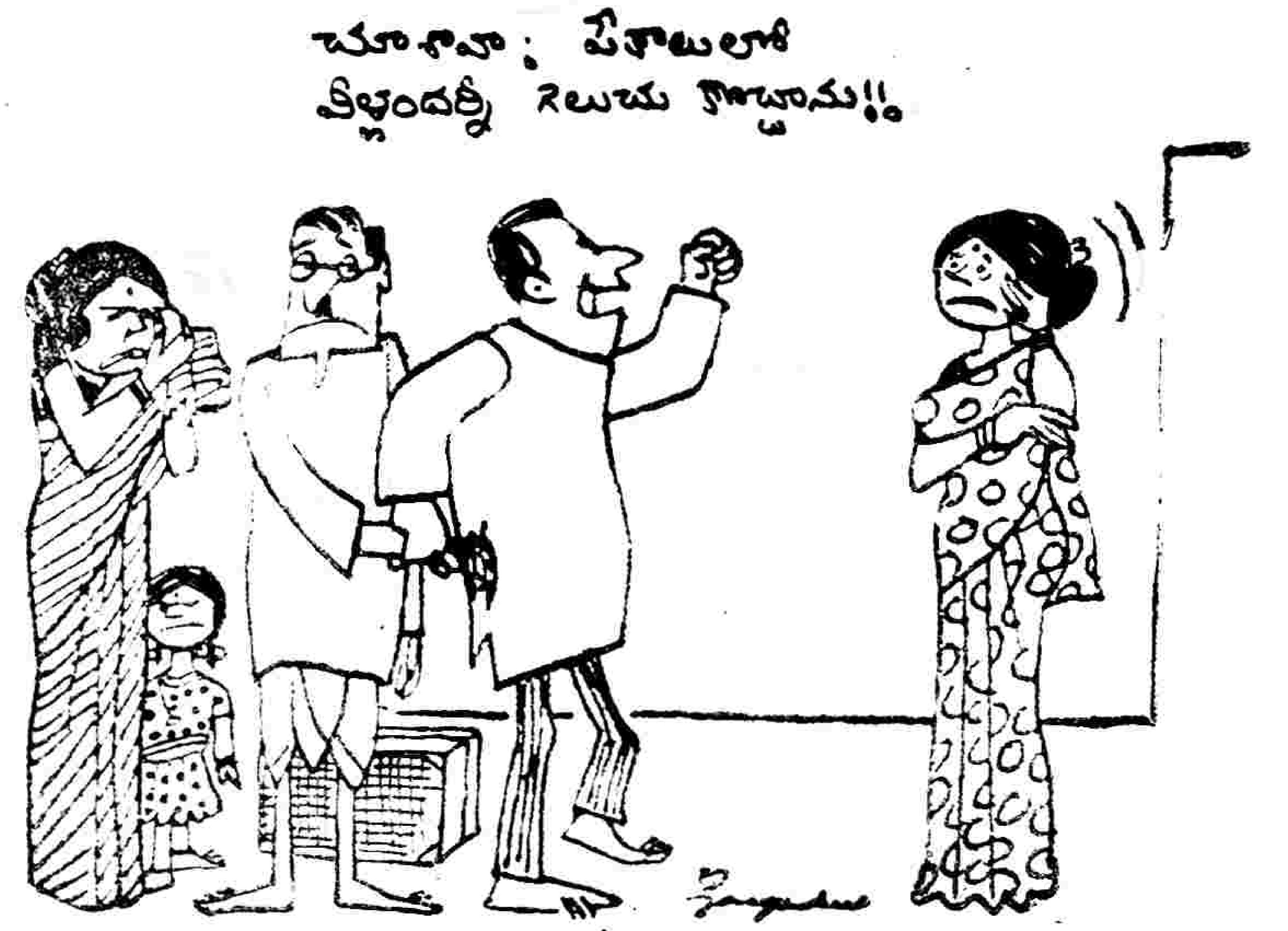

వెంకట్రామయ్యా, కామరాజూ, కాంతమ్మ గారి అన్నలూ. తండ్రిగారూ' తమని వెదికించి పట్టుకొని, అయిపూపికరూ లేకుండా యిద్దర్నీ కలగట్టి ఒకే గుండుతో కాల్చిపారేయ గలరన్న భయం తమ యిద్దరికీ రెండు మూడేళ్ళు లేకపోలేదు. అందులోనూ పెద్దిళ్ళలో అఘాయిత్యాలు కాంతమ్మగారోసారి చెప్పగా తాను విన్నాడు. కాంతమ్మగారి దూరపు బంధువుల పిల్లెవరో సంగీతం మేస్టరుగారిని మరిగిందని తెలిసి వాళ్ళవాళ్ళు ఆ మేస్టరునీ, ఆ పిల్లనీ నేలను పడేసి బండి పూజు వాళ్ళ పీకలమీద వేసి, ఆ పూజు మీదెక్కి తొక్కేసి చంపి ఎక్కడో పారేశారు. ఎన్నాళ్ళకీ పోలీసులకి కూపీకూడా దొరకలేదు.

కాని, ఆశ్చర్య మేఁవిటంటే వెంకట్రామయ్యగారు గానీ, కామరాజుగారు గానీ, కాంతమ్మగారి గురించి ఆచూకీ అయినా తీయించినట్టులేదు. వెతికినట్టూ లేదు. కొన్నాళ్ళు పోనిచ్చి వెంకట్రామయ్యగారు కాంతమ్మగారి అబ్బాయినీ, కూతురు రాజ్యాన్నీ వాళ్ళ అమ్మమ్మ గారింటికి పంపించేసి, వాళ్ళ భూముల్ని మగతాకిచ్చేసి, ప్రతి సంవత్సరం పంట రాలుబడి అమ్మేసి వాళ్ళ అమ్మమ్మ గారింటికి పంపిస్తున్నారట. ఓ పదేళ్ళు పోనిచ్చి కామరాజు ఓ రాత్రిపూటా మస్తుగా తాగేసి చచ్చిపోయేడట దాసీదాని కౌగిట్లో.

ఆ కాంతమ్మగారిని తాను కొన్నాళ్లు కాంతమ్మగారూ అని పిలిచేవాడు అర్జయ్య. తర్వాత కొన్నాళ్ళు కాంతమ్మ అని పిలవడం నేర్చుకున్నాడు. మరి కొన్నాళ్ళకి కాంతం అని పిలిచే హోదా సంపాదించుకొన్నాడు. మరి కొన్నాళ్ళు పోనిచ్చి లంజా, లమ్డీ అని అధికారపూర్వకంగా పిలిచేవాడు. కాంతానికి ఓర్పు తగ్గలేదు ఎప్పటికీ. కామరాజు మీద కసీ తగ్గలేదు. అందుకనే అర్జయ్య కోపతాపాలన్నీ సహించేది. అర్జయ్య తనకంటే కులంలో తక్కువవాడైనా నీతిగలవాడు. కొన్నాళ్ళతన్ని అర్జయ్యా అని పిలిచేది కాంతమ్మ. ఆ తర్వాత్తరవాత "బావా" అని పిలవడం ఎప్పుడో అలవాటు చేసుకొంది. ఓ పావు గంట క్రితం వరకూ "బావా" అనే పిలిచింది. "బావా" అనే మూలిగింది.

అలా మూలిగి మూలిగి స్పృహ తప్పిందాన్ని గదిలోంచి తెచ్చి నడవాలో కుక్కీ ఈజీ చైరులో పడేసి పైమీద ఓ చింకి దుప్పటి కప్పేడు అర్జయ్య. ఇంకెలాగూ తనకు కాంతం దక్కదు. దాని ఋణం నేటితో సరి. గడియో క్షణమో అది చచ్చిపోతుంది. కాంతాన్ని తాను వీధిలోకి వెంటదరిమి కొట్టి లాక్కు వచ్చినప్పుడు తన కేకలు వినీ, ఆవిడ ఏడుపువినీ పొరుగునున్న కొంపల్లో వాళ్ళు బయటికి వచ్చి చూసి వెంటనే భయపడి పారిపోయి యిళ్ళల్లో గడియలు వేసుకొని దాక్కున్నారు. అయినా తెల్లవారి పోలీసులొస్తే యిదంతా చెప్పక మానరు. వాళ్ళకి కాంతం తల్లోనాలిక. వాళ్ళకి ఆవిడంటే ప్రాణం. అంచేత వాళ్ళు జరిగిందంతా అందరికీ చెప్తారు. తనమీద ఖూనీకేసు రుజువయిపోతుంది. అందుకే కాంతం లేని ఈ యింట్లోంచి పారిపోవాలి. పారిపోవాలి.

అలా అనుకొని గడపదాటి బైటికి వచ్చినప్పుడే అర్జయ్యకు తన యింటి కొప్పుమీద కునకబోతూ మసక మసకగా ఉన్న చంద్రుడూ, గడపల్లో ఓ మూల గుప్పుగుప్పుమని కునికి బోతున్న హరికేను లాంతరు వెలుగులో మసక మసకగా, కుక్కి యీజీ చేరులో నరికిన దేవదారు మొక్కలా కునికీబోతున్న కాంతం కనబడ్డారు. అప్పుడే ముంగిట్లో నించున్న అర్జయ్య ఒక్కసారిగా తేరుకొని కాంతాన్ని ముద్దాడి ఆగి, ఆవిడకు స్పృహ తెప్పించడానికి కడసారి ప్రయత్నాలు చేసేడు. సాధ్యపడలేదు. ఇక సాధ్యపడదు.

ఇంకిక్కడ ఉండి లాభం లేదు. తానో మొకిలీసుగాడయిపోయేడు. కాంతం కడుపులో తన పాపే అయివుంటుంది - దాని ప్రాణం కూడా తీసేశాడు. వెంటనే వెళ్ళి లారీ ఓనరుగారితో చెప్పుకుంటే ఆయనేమన్నా సాయం చేస్తాడు, లేదా ఆయన "వెళ్ళి పోలీసుస్టేషన్లో చెప్పుకోరా" అంటే అక్కడికే పోయి అన్నీ చెప్పేసుకుంటాడు.

కట్టుకొన్నదాన్ని ఎంత లాలనగాచూసినా అది షోకులు మరిగి యిరవై ఏళ్ళక్రిందటే పట్నంలో సినిమా ప్రొప్రయిటరింటిలో తానకం వేసింది. దాన్ని చంపేద్దామన్నంత ఉక్రోషంతోనూకొన్నాళ్ళుతిరిగేడుఅర్జయ్య. ఆ ప్రొప్రయిటరుగాడి యింటి యిరుపంచలకు వెళ్తే ఓసారి తన దుమ్ము లేరేశారు మహారాణిలా బ్రతకాల్సిన బంగారంలాంటి కాంతం అంత ఆస్తినీ, పిల్లల్నీ వదిలేసి మొగుడుమీద కసికొద్దీ పారిపోయి తనని లేవదీసుకొని వచ్చి ఇన్ని సౌఖ్యాలూ తనకిచ్చి యిలా కళ్ళుమూసేసింది.... ఆజైల్లోనే సుఖం. తనని ఉరితీసేస్తే మరీసుఖం, ఇలా అర్జయ్య కనిపించి అలా ఎటో మసక వెల్తురులోంచి చీకట్లోకి వెళ్ళిపోయేడు.

గుప్పుమని ఒక్కసారి వెలిగి వరండాలో హరికేన్ లాంతరు ఆరిపోయింది. కాంతం కన్ను తెరిచింది. వాకిట్లో మసక మసక

వెలుతురు కనబడింది. లోపల్నుంచి సరాలన్నీ తోడేస్తున్నాయి. కడుపులో ఏదో యినపగుండంతబరువు. తొడలూ. రొమ్మూ మరిమరి కాల్తున్నట్టు కుంపటి మంట. తల మీద దెబ్బలు చిటచిట లాడుతున్నాయి. అర్జయ్య బావకంతా చెబ్దామని తహతహ.

“బావా! నే నేతప్పు చెయ్యలేదు. నే నే పాపఁపూ ఎరగను, ఇంతే జరిగింది, అది నా తప్పయితే క్షమించు” అని చెబ్దామని ఉంది. “బావా” అని పిలిచినట్టు తన మనసుకు అనిపించినా ఆ పిలుపు తన చెవికే వినిపించడంలేదు. తన తలమీద నుంచీ, గుండెల మీద నుంచీ, జెబ్బలమీదనుంచీ కారుతున్న రక్తం మాత్రం కాస్త చల్లగా తగుల్తూ ఉంది. మనస్సుకుకూడా చల్లగా ఉంది. ఇప్పుడే చెప్పాలి బావకు.

ఇన్నాళ్ళయి యీవూరొచ్చినా తన కన్నవారిల్లు యిక్కడికి మూడు కోసుల దూరమేనని చెప్పలేదు. తా నెవరికూతురో తెలుసుకోవాల్సిన అవసరం అర్జయ్య కెప్పుడూ కలగలేదు. కామరాజుగారి పెళ్ళాం తనతో లేచి రావడమే తనకొక గొప్ప. ఆ గొప్పతనం తనకు దొరకడంతో తన పెళ్ళాంమీద కసి తీరిపోయింది అర్జయ్య బావకి. తనకిమాత్రం తన భర్తమీద ఉక్రోషం యింకా తీరాల్సి ఉంది. అందుకే ఈ అర్జయ్య బావకి ఓ కొడుకును ఇంకో మూణ్ణెల్లల్లో తాను ప్రసాదించబోతుంది. ఇంతలో ఈ ఘోరం జరిగిపోయింది.

బావ ఇంత అనుమానపు మనిషని తానెప్పుడూ అనుకోలేదు. ఒకటి రెండుసార్లు ఆ లారీ బ్రోకరుతో తాను మాట్లాడుతున్నప్పుడు అసూయగా చూసేడు అర్జయ్య, మూడోసారి మందలించేడు. అత్తవారింట్లో ఉన్నప్పుడుకూడా తాను పాలేర్లతోనూ పని వాళ్ళతోనూ చనువుగా మాట్లాడితే ఎవరూ అంతగా పట్టించుకోలేదు. సాటివాళ్ళదగ్గర ముభావంగానూ, తక్కువవాళ్ళయితే చనువుగానూ ఉండడం చిన్నప్పట్నుంచీ తనకో సరదా. అది తన నైజం. అలాగే ఆ లారీ బ్రోకరుతోనూ మాట్లాడేది. దానికింత తప్పా?

అయితే బావ తనని చిదగగొడుతున్నప్పుడయినా జరిగింది జరిగినట్టు చెబ్దామనుకుంటే తనకి అభిమానం అడ్డొచ్చింది. ఈవేళ తన పుట్టింట్లో జరిగిన అవమానం, విరసనా అతనితో ఏఁవని చెప్పుకుంటుంది? ఇంత దగ్గర్లోనే తన పుట్టింటివాళ్ళున్నారన్న సంగతి తెలిస్తే అర్జయ్య ఈ ఊరే వదిలేసి ఎక్కడికన్నా పోదా మంటాడేమో! అప్పుడింక తన పుట్టింటి కబుర్లయినా తెలియకుండాపోతాయి!

అర్జయ్యా తానూ ఎన్నోఊళ్ళు తిరిగి మూడేళ్ళ క్రిందట యీవూరొచ్చినకొత్తలో ఓ విశేషం జరిగింది. ఓ సాయంత్రం ఊసుపోక యింటిముందున్న రాదారీ బంగళా వేపు వెళ్తే అక్కడెవరో నడివయసులో ఉన్న ఆఫీసరు వరండామీంచి తన్నెగాదిగా చూసేడు. ఏదో మాట్లాడబోయి మానేసేడు. అతనెవరో తనక్కావలసిన వాడని తన కడుపులో పేగేదో చెప్పినట్టయింది. తాను వెంటనే ముఖం చాటుచేసుకొని ఇంట్లోకి వచ్చేసింది.

ఓ వారం రోజుల్తిరగనిచ్చి లారీబ్రోకరు తనకో చీటీ తెచ్చియిచ్చేడు. అది అమ్మ వ్రాసిన ఉత్తరం! “నువ్వు బతికున్నా వదే చాలు. మీ నాన్నగారూ అన్నలూ మాత్రం యింకా నీమీద కోపంగా ఉన్నారు. నువ్వు వాళ్ళక్కనబడకు. అంతా చక్కబడనిచ్చి నువ్వే రావచ్చును. అందాకా ఓపికపట్టు, నీ కూతురు రాజ్యం పెద్ద పిల్లయింది. కొన్ని సంబంధాలు తిరిగిపోయేయి. అయినా ఏదైనా సంబంధం చూసి దానికి ముడిపెట్టేస్తాము. మా పెద్దక్క కొడుకు రాజారావిప్పుడు పెద్ద ఆఫీసరు. రాదారీ బంగళా దగ్గర నిన్నుచూసి పోల్చి నాకు రహస్యంగా కబురు పంపేడు. జాగ్రత్తగా మసులుకో. ఎప్పుడైనా డబ్బేమైనా కావలిస్తే నాకు కబురుపంపు -నేను పంపిస్తాను. బెంగపెట్టుకోకు.

అమ్మ”

ఆ వేళ తానెంత ఏడ్చిందీ! అది ఏడుపో, సంతోషమో తనకే తెలియలేదు. లారీ బ్రోకర్ని మాత్రం ఎంతగానో బతిమాలుకుంది. “బాబ్బాబు! ఈ విషయం అర్జయ్యకు చెప్పకు. ఊరొదిలి పోదామంటాడు. ఈ ఉత్తరాలైనా నాకింక దక్కవు. బాబ్బాబు! నీకు పుణ్యముంటుంది” అంటూ మరిమరి బతిమాలింది. “అలాగే నమ్మా” అని అతను మాటిచ్చేడు.

ఆ తర్వాత ఈ మూడేళ్ళకీ ఒకటి, రెండు, మూడు, నాలుగే ఉత్తరాలు వచ్చేయి. అందులో అన్ని కష్టాలూ, సుఖాలూ ఆ ఉత్తరాల్లో అన్ని అక్షరాలూ తనకు కంఠస్తము. ఆఖరు ఉత్తరం వచ్చి ఆర్నెల్లయింది. ఆర్నెలలు. ఆరు నెలలు.

ఎప్పుడెప్పుడని ఎదురు చూస్తుండగా నిన్న ఉదయం ఎంతమంచివార్త వచ్చింది!

శ్రీ శ్రీనివాస సిరామిక్స్
వినుకొండరోడ్డు—నర్సరావుపేట
Phone : 212
ప్రొప్రయిటర్ : పూనాటి లక్ష్మీనర్సయ్య, బి. ఏ.
ప్రశస్తమైన ఊరగాయ జాడీలకు నాణ్యతకు
మావి మాకే సాటి
సరసమైన ధరలకు లభించును.

తన కూతురు రాజ్యం....రాజ్యం పెళ్ళికార్డు తెచ్చిన వార్త వచ్చింది. పెళ్ళి కార్డులో సంగతులు వివరించి చెప్పేటులా లేకపోయింది.

పెళ్ళి కొడుకు బాగా చదువుకొన్నవాడు, అద్దరి నెక్కడో పెద్ద పేరయిన ఊళ్ళో. పెద్దవాళ్ళ సంబంధం. సంప్రదాయమైన కుటుంబం. మంచి స్థితిపరులు. పెళ్ళికొడుకు లక్షణంగా ఉంటాడు. నిన్నరాత్రికే పెళ్ళి-రాజ్యం పెళ్ళి. తనకన్న వారింట్లో రాజ్యం పెళ్ళి.

రాజ్యాన్నోసారి పెళ్ళి కూతురుగా చూడాలి! రాజ్యాన్ని పెళ్ళి కూతుర్ని చేస్తున్నప్పుడు చూడాలి! ఈ పెద్దేనిమి దేళ్ళకీ బాగా పెరిగుంటుంది పిల్ల. అమ్మమ్మ ఎంతో ఆదరంగా పోషించింది మరి. అచ్చం తనలాగే, పాతికేళ్ళ కిందట తనలాగే రాజ్యం ఇప్పుడుంటుంది. దానికి తన పోలిక రాకూడదు. తండ్రిపోలిక రాకూడదు భగవంతుడా! మా యిద్దరి పోలికా రాకూడదు. మేనమామల పోలికొస్తే చాలును. రాజ్యం- అదీ ఓ యింటిదయి దూరంగా వెళ్ళిపోతుంది.

లారీలమీద బియ్యం రవాణా చెయ్యడానికి పదిరోజులయి కేరళా వెళ్ళిన అర్జయ్య ఇంకా రాలేదు. ఎప్పుడొస్తాడో ఏమో! అతనితో చెప్పడానికి అవకాశంలేదు. పోనీ యిరుగు పొరుగుల్తో చెప్పి చెల్దామన్నా తన పుట్టింటికి మచ్చ. అసలు అర్జయ్యకు ఈ విషయం తెలియడమే మంచిదికాదు. ఏమైనా యింకా ఒకటిరెండు రోజులవరకూ అర్జయ్యరాడు. రాకూడదు. వెళ్ళి పెళ్ళిచూసి రాత్రికి రాత్రే వచ్చేస్తేసరి.

నిన్న ఉదయాన్నే శుభలేఖ అందిన వెంటనే ఎవరికీ చెప్పకుండా బయల్దేరి వెళ్ళామనుకుంది. కాని పుట్టింట్లో అందరి కళ్ళళ్ళోనూ పడితే గొడవవుతుంది, రాజ్యం పెళ్ళి ఆగిపోతుంది. ఏ సాయంత్రం వేళకో చేరుకుంటే ఏ పెరట్లో నుంచో, ఏ గోడ మీదనుంచో రాజ్యం పెళ్ళికూతుర్ని చూడవచ్చును. ఈ జన్మకిక ఆ ఆనందం చాలును. ఆ సౌఖ్యం చాలును.

సాయంత్రం చీకటి పడనిచ్చి అమ్మగారి ఊరు చేరుకుంది. పాతికేళ్ళక్రిందట ఆ ఊరెలా ఉండేదో యిప్పుడూ అలాగే ఉంది. అయితే దారిలో ఇదివరకు బడిశాల ఉండే చోట ఇప్పుడో హైస్కూలు కాబోలు బంగళా పెంకుల్తో లేచింది. ఊళ్ళోకి ఎలక్ట్రీ దీపాలుకూడా వచ్చేయి. ఎలక్ట్రీ దీపాలు వెలుగుతున్న ఆ హైస్కూలు కొత్తగా కట్టినట్లుంది. దాని ముందు తాటాకుల్తో కొత్తగా వేసిన పెద పందిరుంది. ఆపందిట్లో తివాసిలూ, జంబకాణాలూ పరచి ఉన్నాయి. అక్కడ గుంపులు గుంపులుగా చిన్నా పెద్దా పేకాట ఆడుకొంటున్నారు.

అక్కడ ఎత్తుగా వున్న హైస్కూలు అరుగుమీద ఓ మంచి ఖరీదైన కుర్చీలో

మా ప్రియమైన ఖాతాదారులందరికీ
హార్దిక దీపావళి శుభాకాంక్షలు
janata bazzar®
షాపింగ్ పారడైజ్
నాంపల్లి స్టేషన్ రోడ్డు :: హైదరాబాదు-1.
అన్ని వస్తువులు సరసమైన, నాణ్యమైన
ధరలకు లభించును.

ధగధగ వెలిగిపోతున్న అబ్బాయికి ఓ మంగలి, రంగు రంగుల విసనకర్రతో విసురుతున్నాడు. ఎర్రటి ఆ అబ్బాయి మెడలో తెల్లటి కర్పూరపు తావళాలున్నాయి. అతని తలకి గులాబి రంగు వాయిలు తలపాగా ఉంది. అతను పలకరంగు టెర్రీకాట్ సూట్ తొడుక్కున్నాడు. జోళ్లు విప్పేసి స్టాకింగ్స్ తోనే వున్నాడు. ఆ అబ్బాయి, అతనే పెళ్ళికొడుకు. తన కూతురు రాజ్యం అదృష్టవంతురాలు!

గబగబా బిడిదాటి పడమటికి పోయి కుడి చేతివేపు సందులోకి తిరిగితే పెద్దఆవరణతో కొబ్బరి చెట్ల మధ్యను దక్షిణ తెరిపిన ఉన్న రెండో ఇల్లు, తన పుట్టిల్లు కనబడింది. ఇంటి ముందు సింహద్వారం వెనుక ఆవరణంతా ఎలక్ట్రి దీపాల రంగు తోరణాల్లో నై పుణ్యంగా కత్తిరింపబడ్డ రంగు రంగుల కాగితాల బుట్టలు. ఆవరణ మధ్య సుమారు పాతికేళ్ళ క్రిందట తాను పెళ్ళికూతురుగా కూర్చున్న అరుగు కొత్తగా రంగురంగుల ముగ్గులతో అలంకరింపబడి ఉంది. ఆ పందిరికి నాలుగు ప్రేపులా వేసిన కుర్చీలలోనూ, బల్లలమీదా ఓ వెయ్యిమంది కూర్చోవచ్చును. ఆ పందిట్లో యిప్పుడిప్పుడే హడావుడి ఆరంభం అవుతూంది.

ముంగిట్లో ఉన్న ఆ పందిరి దాటి కుడి వేపు మూలకు పోతే ఓ గుమ్మం లోపల కొంచెం చిన్నదైనా ఆవరణా వంటశాలలూ అది ఆడవాళ్ళు స్వేచ్ఛగా మసిలేచోటు. అమ్మ అటువేపే ఉంటుంది. లగ్నానికి ఇంకా రెండు గంటల టైముంటుంది.

రాజ్యాన్ని ఈపాటికి పెళ్ళికూతుర్నిచేసి ఉంటారు. రాజ్యం ధగధగ మెరిసిపోతూ ఉంటుంది లక్ష్మిదేవిలా. రాజ్యాన్ని ఒక్కసారి కౌగలించుకోవాలి. రాజ్యాన్నొక్కసారి ముద్దుపెట్టుకోవాలి. రాజ్యాన్నొక్కసారి కౌగలించుకొని ముద్దుపెట్టుకొని ఏడవాలి.

ఆడవాళ్ళు మసిలే ఆ ఆవరణలోకి తాను వెళ్తుంటే ఓ ముసలమ్మ అడ్డుకొంది. "ఇప్పుడుకాదు. పొద్దుట కనబడు"అంది. ఆవిడ తన అమ్మ.

"అమ్మా" అని తాను పిలిచినప్పుడు గొంతులో ఏదో అడ్డంపడినట్టయింది. బైర్లు కమ్మబోతున్న తనకళ్ళకు అమ్మ తెల్లబోవడం తెలుస్తూనేఉంది.

"నువ్వా! అలా పద. లోపలికి రాకు. అంతా చెడిపోతుంది" అంటూ అమ్మతననో మూలకు తీసుకొని పోయింది. గట్టిగా కౌగలించుకొంది. పైట చెంగుతో అమ్మ తన కళ్ళనీళ్ళు తుడుచుకొని, తన కళ్ళనీళ్ళు తుడుస్తూ" ఎవరైనా చూసేరేంవిటే దేష్టా? కొంపతీసేవు''అంది. చరచర వంటశాలలోకి వెళ్ళి రెండు స్వీట్ పేకెట్లు పట్టుకొని వచ్చి తన చేతిలోపెట్టి అమ్మ అంది. "వెళ్ళిపో! మీ నాన్నా వాళ్ళూచూస్తే నిన్ను చంపేస్తారు. పారిపో."

"అదికాదమ్మా! రాజ్యాన్నికడసారిచూడాలనిఉంది. రాజ్యాన్ని ఒక్కసారి ఒక్కసారి చూపించమ్మా." తన గొంతు ఎలావిడిందో ఆ మాటలు అనడానికి!

"ఇప్పుడొద్దు పెళ్ళిపో? నీ నుంచి పెళ్ళి ఆగిపోతుంది." అమ్మ ఏడుస్తూ అంది. "ఇంకోసారి చూద్దూగానిలే. వెళ్ళిపో. అమ్మవుకాదూ" అని పైట చెంగుతో కళ్ళు అద్దుకుంటూ అంది అమ్మ.

"ఇంకోసారి చూస్తానోలేదో! ఒక్కసారి ఒక్కసారమ్మా" అని అనగలిగింది తాను.

"చూసినవెంటనే వెళ్ళిపోతావా అయితే? ఉండిక్కడే ఉండు. అటూఇటూ తిరక్కు. ఈ గాది పక్కనే నుంచో'' అంటూ అమ్మ తనని గాది వెనక్కు లాక్కునిపోయింది.

మరో రెండు నిముషాల్లో అమ్మ గబగబా రాజ్యాన్ని తీసుకొని వచ్చింది. వంటశాల్లోనూ, ఆ పడమటి ఆవరణలోనూ అంతా ఎవరి హడావుడిలో వాళ్ళున్నారు. వీధి ముంగిటి ఆవరణలోంచి బాజా భజంత్రీలు వినబడుతున్నాయి. అమ్మ వచ్చింది తన రాజ్యాన్ని తీసుకొని. బాగా ఎదిగింది రాజ్యం! నవనవ లాడుతోంది రాజ్యం! లక్ష్మిదేవిలా ఉంది రాజ్యం!

గభాల్న రాజ్యాన్ని కౌగిలించేసుకొని గభాల్న రాజ్యాన్ని ముద్దుపెట్టేసుకొంది.

తన చేతిలోఉన్న రెండు పొట్లాలూ జారిపోయేయి. ఇంతలో రాజ్యం "ఛీ! ఛీ! ఎవర్తమ్మమ్మా ఇది?" అని అడిగింది.

అమ్మ అంది. "మీ అమ్మ" అని గుసగుసగా.

రాజ్యం చివాలున వెనక్కితిరిది ''ఛీ! ఛీ! ఇదా! ఎందుకొచ్చిందిక్కడికి అంటూ రుసరుసగా వెళ్ళిపోతుండగా "ఏదిరా పెళ్ళికూతురూ?" అని అరుస్తూ ఓ ముసలాయన ఆ ఆవరణలోకి హడావుడిగా వస్తూ "వేగం తెమలండి" అని పురమాయిస్తూ తమవైపే వస్తున్నాడు.

కడుపులోంచి కట్టలుతెగి వస్తూన్న దుఃఖం నాన్నను చూడగానే భయపడి ఆగిపోయింది. అమ్మ గాభరాపడిపోయింది.

"పో! పోవే పిచ్చిముండా! ఇక్కడకెలా వచ్చేవు పొద్దుట కనబడు. ఊ! పో!" అని కసిరింది.

"ఎవర్తే అది?" నాన్న గర్జించేడు.

"ఎవర్తో పిచ్చిది" అమ్మ జవాబిస్తూనే తనికి వంటశాల ఆవరణ అవతల వరకూ తరిమికొట్టింది. అంతే....

ఆ రాత్రికి రాత్రే వచ్చేసింది. ఎలా వచ్చింది తాను. ఎలాగో వచ్చేసింది. వచ్చేసరికి గదిగుమ్మం తాళం బద్దలుగొట్టి అర్జయ్య ఇంట్లో ఉన్నాడు. తనను చూడగానే సకిలించేడు, గర్జించేడు, గాండ్రుమన్నాడు. తానేమీ పట్టించుకోలేదు.

అర్జయ్య బావకు టీ కాద్దామని స్టౌ వెలిగించింది. ఓ కప్పులో నీళ్ళుపోసి మరగబెడ్తుంది అంతే. "ఎక్కడి కెళ్ళావే లంజా" అని వీపుమీద బలంగా గుద్దేడు. తాను సమాధానం వేరే చెప్పలేదు "బావా నేనేం తప్పుచెయ్యలేదు. నేనే పాపంవూ ఎరగను" అనడంతప్ప.

ఆ తర్వాత వంద ప్రశ్నలు – వంద దెబ్బలు. పేకేజీ చెక్కతో తలమీద, చేతులమీద. జెబ్బలమీద, కాళ్ళమీద. తొడలమీద, వీపుమీద – సరుగుడు కర్రతో నడినెత్తిమీద. బర్నర్ కప్పుతో వాతలు - తొడల్లోపల, రొమ్ముమీద, పొట్టమీద- అప్పటికీ అదే సమాధానం.

పొట్టలో ఓ పేగు కదిలి కదిలి ఆగిపోయింది.

ఇంక తాను బతకదు.

తన కడుపులో పిల్లా బతకదు.

బావతో తన పుట్టింటి సంగతి చెప్పాలి ఎలా

ఇంక తాను బతకదు.

ఎలా! ఎలా, ఎలా చెప్పడం.ఎలా!ఎలా!